

Un repàs als 25 anys de vida professional d'en Ferran Font ens permet analitzar com ha anat evolucionant el món del dret els últims anys del segle. "Abans de fer d'advocat vaig treballar de periodista al *Diario de Barcelona* i més endavant vaig participar en la fundació del setmanari vigatà *El 9 nou*. En aquells moments compaginava el periodisme amb l'advocacia fins que això va esdevenir incompatible i valg optar per fer de lletrat. Al principi, i durant uns nou anys, treballava sol i tocava moltes branques del dret, com el dret laboral; es pot dir que era un advocat de capçalera." Però els anys passen i aquest tipus de lletrat "està desapareixent, i crec que és una llàstima. Els darrers 25 anys ha anat augmentant el nombre de clients, els assumptes i la seva varietat." Així que, com molts altres professionals del dret, "m'he hagut d'adaptar a la nova època que ens toca viure en la qual tothom s'ha d'especialitzar. Abans la legislació no era tan complicada ni amb tants canvis com ara. Això, unit al fet que no pots fer-la tota teva amb el rigor que et demana la professió, fa que et plantegis centrar-te en uns temes concrets, en el meu cas els mercantils i civils."

Abans d'establir-se pel seu compte, just acabat de llicenciar, "vaig fer de passant amb un procurador de Barcelona durant un any." La passantia "és positiva i necessària, també actualment, perquè de la facultat no surts advocat, surts llicenciat en dret."

Si bé va començar sol, ara al seu despatx, a Vic, "som set advocats, un dels quals està fent de passant." Això implica que no pot atendre ell personalment tots els clients com feia anys enrere. "El client ho entén. Procuero fer sempre una trobada amb ell i l'advocat que serà el seu interlocutor directe i li ho explico. El client també sap que jo seré al darrere, de manera que la confiança que havia dipositat en mi es manté. Actuar així és important en una població de les dimensions de Vic perquè encara hi ha molta relació personal entre lletrat i client." I això ho confirma el propi autor d'aquest llibre, un dels seus clients des de fa més de vint anys, que agraeix al Ferran haver-li proporcionat uns coneixements del món jurídic que li han estat molt útils.

El nostre entrevistat té prou anys de professió a l'esquena com per parlar sobre l'administració de justícia i ho fa en un to molt crític: "Pledejar no sempre és bo perquè l'administració de justícia està molt malament, per les persones que la integren, que estan molt mal preparades, i per la manca de mitjans. No tens garanties que el jutge t'escoltarà, estudiarà bé el teu cas i fallarà en conseqüència, entre altres raons perquè un magistrat té massa casos sobre la taula. Per això, el gran somni d'un advocat és no trepitjar el jutjat. Un arriba a ser un lletrat consagrat quan no ha de dependre dels tribunals. Si l'administració de justícia fos ràpida, no seria tan dolenta perquè el qui té un problema necessita una solució al moment, no al cap d'uns quants anys. Es parla aquests dies d'un assumpte corresponent a l'any 1983 del qual el Tribunal Suprem acaba d'emetre la sentència. La lentitud de la justícia és desesperant i per aquest motiu els advocats som molt

pactistes. Si no ho fóssim, el col·lapse actual dels jutjats es multiplicaria per deu." D'altra banda també reconeix que de vegades és l'advocat qui no va del tot ben preparat: "Pot passar perquè tens temporades de molta feina que no et permeten estudiar prou cada assumpte i arribes mal preparat al judici."

Pel que fa a com ha evolucionat el client al llarg de tots aquests anys, en Ferran ens constata que "en l'actualitat el públic té més accés a l'advocat, no hi va només el ric. El respecte que podia infundar comença a superar-se. Un exemple il·lustratiu és que cada cop preparem més testaments." A més a més, "sovint he tingut la sensació que un client ve per explicar-te un problema greu que l'angoixa i que, després de comentar-te'l, queda més tranquil; fins i tot ho notes per la manera com s'arrepénja a la cadira. El fet de compartir-lo amb una persona de la seva confiança, que a més és advocat, fa que canviï el seu estat d'ànim." Però arran d'aquestes confessions el professional pot trobar-se amb un assumpte que veu que no podrà resoldre: "Quan fa molts anys que exerceixes i t'has fet una clientela fidel, no tens cap necessitat d'especular ni de jugar amb les possibilitats de triomfar. Si de cas, és al principi de la teva carrera que pots caure més en aquest parany."

Ara i sempre "la llei apareix després del problema, i això és inevitable. Un exemple actual és que fins que no ens hem topat amb gossos perillosos no s'ha dictat la llei que regularà la tinença d'aquests animals."

A nivell més personal les inquietuds del nostre entrevistat van dur-lo a fundar, amb més persones, *El 9 nou*: "Per a mi el més important ha estat la satisfacció personal que n'he tret, no espero el reconeixement de la comarca. M'enorgulleix veure com molts diaris d'aparició posterior han seguit la idea del *9 nou*." I també va ser un dels responsables del naixement del grup Joves Advocats de Vic que "es va constituir a imitació del que ja funcionava a Barcelona des de feia un cert temps. El vam fundar l'any 1981 o 1982, més o menys, perquè consideràvem que la problemàtica que tenien els advocats joves que s'incorporaven al món laboral, com jo en aquell moment, era diferent a la que tenien els professionals veterans que ja s'havien guanyat un prestigi i una clientela." L'objectiu era "funcionar com un grup de pressió dins el Col·legi d'Advocats i es va aconseguir que almenys durant un temps s'escoltés la nostra veu." La tasca del grup va resultar prou positiva i "la prova és que encara funciona."

En Ferran Font guarda un bon record de catedràtics com "Francisco Fernández de Villavicencio i Àngel Latorre" per la manera com els seus tarannàs professionals l'han influït. No oblidia, tampoc, la comprensió "de la meva esposa, la Rosa, que em va ajudar molt sobretot els primers temps perquè els inicis són molt difícils, fins que et fas amb una clientela." Malgrat aquestes circumstàncies, el nostre convidat evoca amb nostàlgia els principis al despatx de Vic, situat al damunt d'una llibreria emblemàtica de la ciutat.

“El gran somni d’un advocat és no trepitjar el jutjat; un arriba a ser un lletrat consagrat quan no ha de dependre dels tribunals”

Ferran Font - Vic (Osona)